

[Ole Henriksen]

arbejdsgiverne mod lønmodtagerne. Man reagerer helt naturligt ved helst at prøve at få løst problemet på en fornuftig måde gennem samtaler, men det kan blive nødvendigt at gøre det helt klart for arbejdsgiverne, at her er en ting, som skal klares.

Det gælder f. eks. den langvarige konflikt hos asfaltarbejderne. Her har vi vedtaget en miljølov i folketinget, som siger til befolkningen og til lønmodtagerne og også til arbejdsgiverne, at der skal indføres visse minimumsforhold på arbejdspladsen, for at man kan eksistere på en ordentlig måde, når man er på arbejde. Det gennemførte man ikke fra arbejdsgiverside inden for asfaltområdet. Man havde elendige forhold i skurvognene, og man havde andre gener ved sit arbejde. Det var helt klart beskrevet i miljøloven, at visse ting skulle indføres, og man forhandlede, inden det kom til konflikt. Uden at man havde tilrettelagt denne arbejdsnedlæggelse, forhandlede man med sin arbejdsgiver om at få nogle bedre skurvogne. Det fik man ikke, og hvad gør man så? Ja, så kommer man i den situation, at man nedlægger arbejdet, at man på et tidspunkt simpelt hen må aktionere for at få gennemført de love, der er vedtaget her i folketinget.

Jeg kunne også sige det samme om styrmændene og de afskedigelser, som foregik på Sjællandssiden med Molslinjen. Det er da klart, at det var et helt klart overgreb mod styrmændene, der skete dér.

Der er altså tale om, at hvis vi skal diskutere dette spørgsmål seriøst, må vi prøve at skille årsag og virkning fra hinanden, og det synes jeg aldeles ikke man har gjort i den hidtidige debat.

Jeg synes også, jeg lige skal nævne, at dette folketing selv bærer et stort ansvar for, at der kommer en lang række arbejdskonflikter ude omkring. Jeg mener, at de overenskomstindgreb, som man har foretaget, gør, at man forringer lønmodtagernes egen indflydelse på, hvad de skal arbejde efter i en overenskomstperiode, og det gør selvfølgelig også, at man selv er med til at varme op under kedlen herinde fra folketinget. Man har også lavet nogle arbejdsretslove, og man har lavet blokadecirkulære, som udmærket kan få en kedel til at koge over.

Så har Georg Poulsen været nævnt her, og jeg synes, at Metalarbejderforbundets formand er kommet med nogle ualmindelig

kluntede udtalelser den 1. maj. Man kunne måske dobbelt beklage, at udtalelserne netop kommer den 1. maj, hvor arbejderklassen indbyrdes i hvert fald skal demonstrere en vis form for solidaritet. Her hænger han den offentlige sektor ud og siger, at det ikke er rigtigt, at disse personer inden for denne sektorkonflikter. Jeg synes, tingene vendes på hovedet, for her kommer man og siger: ja men en offentlig arbejdsgiver kan ikke være lige så dårlig som en privat arbejdsgiver, for han er ikke kapitalistisk i sit væsen. Det passer jo ikke.

Jeg tror nok, at tusindvis af offentligt ansatte her i landet må erkende, at de til daglig lever under et af de mest autoritære systemer ledelsesmæssigt og derfor også må reagere. Jeg skal da i høj grad beklage, at man må stå og vente forgæves på en bus, eller at man ikke kan få sit barn i børnehaven. Jeg tager af og til selv mit barn her ind i børnehaven. Han siger, at han ikke kan mærke forskel, når han kommer herind, fordi pædagogerne har nedlagt arbejdet, men jeg synes, at man må gå dybere ned i, hvad det er, der foregår på de offentlige virksomheder, når man skal analysere, hvorfor man nedlægger arbejdet, og ikke bare begynde at hugge ned på de ansatte og sige, at nu skader de det øvrige samfund.

Det er muligt, at Georg Poulsen, som jo har taget vejen over fra mit parti, ikke er gået langt nok, da han skulle melde sig ind i et andet parti. Han burde måske have meldt sig ind i centrum-demokraterne. Så var skridtet da taget fuldt ud. I hvert fald tages han gevaldigt til, indtægt i denne situation.

Der mangler altså en demokratiseringsproces i industrilivet, i erhvervslivet, og det er den demokratiseringsproces, der må i gang. Vi skal ikke straffe os ud af problemerne og tro, at man kan stramme op, og så falder disse ting på plads. Samarbejdsudvalgsaftalerne og aktieselskabsaftalerne er åbenbart ikke nok for tiden til at få løst problemerne. Vi bliver nødt til at udvikle et virksomhedsdemokrati, en større medindflydelse for de ansatte, så man kan tale sig ud af problemerne på de enkelte virksomheder, og det kan man, hvis man får ophævet arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet og giver lønmodtagerne størst mulig indflydelse.